

"קשה זוגו של אדם כקריעת ים סוף"

(שמעתי הערב בירושלים בשם מו"ר הגריד"ס זצ"ל)

הרב מסביר שקרי"ס נגרמה בזכות נחשון בן עמינדב, כידוע. חידושו של נחשון היה בזה שקפץ לתוך היום מבלי להסס. מה זאת אומרת?

כשאדם מחליט להיכנס לאגם או לים, בתחילה הוא טובל אצבע לנסות אם המים קרים או חמים יותר מדי, משער אם הם עמוקים או לא, וכו'. נחשון ודאי חשב קצת על זה לפני שהגיע השעה שהיה מוכרח להחליט כן או לא, אבל ברגע שהיה עליו להתקדם או לסגת אחור, השליך מאחוריו כל ההערכות וכל ההיסוסים, כל הסברות להן וללאן, וברגע של התרוממות אינטואיטיבית קפץ לתוך הים הסוער.

(דמיון לזה ממ"ש מוהר"ן מברסלב שכשאדם ניגש לאלוקים להתפלל, צריך להשליך מאחר גוו כל החכמות שלמד וחשב ולעמוד לפני קונו כילד תמים...)

כן הדבר לעיין נישואין (ואולי גם לעניין פרנסה, שגם זה השוו חכמינו לקרי"ס): על האדם לחשוב מה הוא רוצה ממי שתהיה עזר כנגדו, אבל מגיע לכל אדם רגע של אינטואיציה שמקורה במסתורין, ובאותו רגע כל ההרהורים והחשבוניות נעלמים ממנו, והלב גובר על המוח, ועל האדם להישמע לפקודת הלב להן או ללאן.

ואמנם ההתגברות הזאת של האינטואיציה על האינטלקט דורש גבורה מן האדם, וקשה לו לבטל כל הגיונותיו ושיקוליו ולהיכנע לצווי הלב. אבל בלי זה—הים לא נקרע, והשידוך לא ייעשה (והפרנסה ממנו והלאה).